Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

Per Administrador el dg., 12/11/2017 - 09:00

Sav 6,12-16
1 Te 4,13-18
Mt 25, 1-13

Aquest diumenge certament la paraula que el Déu de la vida ens proposa perquè la vida sigui vida, i sigui en abundància, és la saviesa. El gran problema és que nosaltres l'hem disfressat amb tantes coses, que no ens deixa veure el seu profund sentit, tal com Déu ens les revela. La saviesa de ser savis. Cordeu-vos perquè vénen corbes, com dirien a les típiques atraccions d'aventura.

a) La saviesa de ser savis

La saviesa revela l'estupidesa. Aquesta darrera és disfressada d'entreteniment i producte cultural a on tots condemnen i tafanegen de tot i de tots. Ser savis no és tenir molts coneixements. En canvi, té a veure amb ser subjectes de la nostra vida, i no simplement objectes de vida, la qual va sacsejant segons les persones i els esdeveniments que ens passen.

La Saviesa en els llibres sapiencials de l'Antic Testament és descrita com una dona. Sempre es troba fora, pels carrers per la qual cosa no és tan inaccessible per a nosaltres. En el llibre de la Saviesa ens diu que està a la cruïlla de camins, de carrers i de muntanyes. És significatiu, la saviesa, ser savis és per a tothom. No és elitista, per als que tenen molts títols universitaris o coneixements, doctorats, o llegeix molt. Sinó és l'oportunitat per a totes les persones en la seva vida diària. La descripció ens diu que es troba a les portes de les cases. Per tant, la Saviesa, la possibilitat de ser savis hi és on viu l'home i la dona en el seu ésser relacional, relacions públiques o privades, és el lloc de les accions humanes. I la Saviesa porta a la veritat i a la justícia. Un bé inestimable. La Saviesa sempre té a veure amb la paraula i amb l'escolta (cf. Sir 24: “Jo he nascut de la boca de l'Altíssim”). I ¿a què es deu això? Perquè la Saviesa, ser savis, és tenir un cor obert, capaç de reconèixer el valor del que se'ns diu i el que se'ns dóna en la vida quotidiana, en les persones i en els fets, ja siguin d'alegria o ja siguin de tristesa. En tots ells i en les persones, hi ha la gran invitació de distanciar-se del que ens passa per passar-ho pel nostre cor i davant Déu reconèixer el valor que hi ha darrere d'això. Ens posa en actitud d'escolta i en l’escola de l’escolta. Per això la Saviesa és ser savis. No és una cosa abstracte. És reconèixer i ser reconeguts. Recordo la frase de Merleau-Ponty: “si toco l'arbre meva mà és tocada, però si toco la mà d'un altre aquesta és tocada i tocant”.

Ser savis és, per tant, sentir la paraula de Déu que toca els cors al costat dels nostres esdeveniments del dia a dia, distanciar-se d'ells per reconèixer el seu valor vivint i actuant el bé, perquè és bé. Com veieu, res d’intel·lectual, sinó de disposició afectiva, d'obrir-se i ser honestos amb nosaltres mateixos i amb Déu.

b) El seny, signe de la Saviesa

Així és. Demanem i demanem, preguntem i preguntem per obtenir una resposta i, en no trobar-la, desistim resignats a viure en l'amargor de qui sent el tracte amb Déu com un pur mercader. La paràbola de les verges assenyades ens convida a la saviesa. Les noces és l’apertura del seny. No perdre l’oportunitat que el pecat i la separació de Déu ens faci desgraciats. No deixar que la llàntia s’apagui. Aquelles dones desassenyades van tenir la voluntat dormida. El nuvi ja no els va treure la son. Ens treu l’Evangeli el son? La llàntia es va secant, el cor resta infèrtil, sense passió i oblida l’amor primer. La nostra vocació és l’oli que ha de cremar i de renovar-se. Siguem “Amics en el Senyor”, homes i dones savis, capaços de reconèixer el nostre nuvi, Crist, el Senyor; distanciar-se per actuar des de i pel Bé. Humanitzats perquè hem estat divinitzats fins i tot en els moments més foscos i penosos. Viure a les alegries i en les penes diuen en els matrimonis, no? Viure les alegries i les penes amb Déu, ja és el moment de relació amb Ell.

ETIQUETES
SAVIESA SENY